

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 35/10
Λουξεμβούργο, 15 Απριλίου 2010

Απόφαση στην υπόθεση C-542/08
Friedrich G. Barth κατά Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν προθεσμία παραγραφής για την υποβολή των αιτήσεων περί καταβολής ειδικών επιδομάτων αρχαιότητας τα οποία δεν χορηγήθηκαν σε διακινούμενο εργαζόμενο, λόγω της εφαρμογής ασύμβατης προς το κοινοτικό δίκαιο εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως

Μια τέτοια διάταξη περί παραγραφής δεν αντιβαίνει προς τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας

Το κοινοτικό δίκαιο ¹ προβλέπει ότι ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών, να έχει, λόγω της ιθαγενείας του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχολήσεως και εργασίας.

Ο Friedrich G. Barth, γερμανός υπήκοος, εργάστηκε ως καθηγητής πανεπιστημίου στο Πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης επί του Μάιν (Γερμανία) και εν συνεχεία, το 1987, διορίστηκε ως τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης (Αυστρία). Με τον διορισμό αυτό, απέκτησε και την αυστριακή ιθαγένεια.

Δεδομένου ότι οι περίοδοι υπηρεσίας που F. Barth συμπλήρωσε στη Γερμανία δεν ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό του ειδικού επιδόματος αρχαιότητας το οποίο προβλέπει ο αυστριακός νόμος περί μισθολογίου, ο ενδιαφερόμενος δεν έλαβε το εν λόγω επίδομα.

Με την απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 στην υπόθεση C-224/01, Köbler ², το Δικαστήριο έκρινε ότι νόμος που ορίζει ότι, για τη χορήγηση του ειδικού επιδόματος αρχαιότητας το οποίο λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της συντάξεως των καθηγητών πανεπιστημίου, απαιτείται αρχαιότητα δεκαπέντε ετών η οποία να έχει συμπληρωθεί αποκλειστικώς σε αυστριακά πανεπιστήμια, συνεπάγεται απαγορευόμενο από τη Συνθήκη ΕΚ κώλυμα για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων. Δεδομένου ότι κατόπιν εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, ο αυστριακός νόμος περί μισθολογίου τροποποιήθηκε, ο F. Barth ζήτησε, το 2004, την προσαρμογή του ειδικού επιδόματος αρχαιότητας, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η περίοδος υπηρεσίας του στο Πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης επί του Μάιν. Με την απόφαση που εκδόθηκε επί της διοικητικής προσφυγής που άσκησε ο F. Barth αναγνωρίστηκε ότι αυτός είχε δικαίωμα, από 1ης Ιανουαρίου 1994, στο ειδικό επίδομα αρχαιότητας, πλην όμως η προσαρμογή αυτή μπορούσε να παράγει αποτελέσματα μόνον από 1ης Οκτωβρίου 2000, λόγω της εφαρμογής διατάξεως περί παραγραφής.

Επιληφθέν προσφυγής του F. Barth κατά της ανωτέρω αποφάσεως που εκδόθηκε επί της διοικητικής προσφυγής του, το Verwaltungsgerichtshof (Διοικητικό δικαστήριο) ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί ως προς τη συμβατότητα με το δίκαιο της Ένωσης εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως η οποία προβλέπει τριετή προθεσμία παραγραφής –δυνάμενη ενδεχομένως να παραταθεί κατά εννέα μήνες– για την υποβολή αιτήσεων περί καταβολής των ειδικών επιδομάτων αρχαιότητας τα οποία δεν χορηγήθηκαν σε εργαζόμενο που άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας πριν τη δημοσίευση της αποφάσεως Köbler.

¹ Κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33).

² Συλλογή 2003, σ. I-10239, βλ. [ανακοινωθέν τύπου 79/03](#) (ΕΝ).

Το Δικαστήριο επισημαίνει, καταρχάς, ότι η προθεσμία αυτή παραγραφής την οποία προβλέπει ο αυστριακός νόμος συνιστά δικονομικό κανόνα σχετικά με την άσκηση ενδίκου βοηθήματος που αποσκοπεί στη διασφάλιση της προστασίας δικαιώματος το οποίο οι ιδιώτες αντλούν από το δίκαιο της Ένωσης. Εν συνεχεία, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν ρυθμίζει το ζήτημα αν τα κράτη μέλη μπορούν, υπό τέτοιες συνθήκες, να τάσουν προθεσμία παραγραφής. Κατά συνέπεια, απόκειται στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να θεσπίσει τους δικονομικούς κανόνες ασκήσεως των σχετικών ενδίκων βοηθημάτων, υπό την προϋπόθεση, αφενός, ότι οι κανόνες αυτοί δεν είναι λιγότερο ευνοϊκοί από εκείνους που αφορούν παρόμοια ένδικα βοηθήματα της εσωτερικής έννομης τάξεως (αρχή της ισοδυναμίας) και, αφετέρου, ότι δεν καθιστούν πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που χορηγεί η έννομη τάξη της Ένωσης (αρχή της αποτελεσματικότητας).

Αφενός, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η διάταξη περί παραγραφής του αυστριακού δικαίου εφαρμόζεται τόσο επί των προσφυγών που αποσκοπούν στη διασφάλιση της προστασίας, στο εσωτερικό δίκαιο, των δικαιωμάτων τα οποία οι ιδιώτες αντλούν από το δίκαιο της Ένωσης, όσο και επί των προσφυγών του εσωτερικού δικαίου και ότι οι διατάξεις περί παραγραφής οι οποίες εφαρμόζονται σε κάθε μία από τις δύο αυτές μορφές προσφυγών είναι ταυτόσημες.

Υπό τις συνθήκες αυτές, διάταξη η οποία προβλέπει τριετή προθεσμία παραγραφής, δυνάμενη να παραταθεί κατά εννέα μήνες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει στην αρχή της ισοδυναμίας.

Αφετέρου το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει αναγνωρίσει ότι συμβιβάζεται με το δίκαιο της Ένωσης ο καθορισμός ευλόγων αποσβεστικών προθεσμιών για την άσκηση προσφυγής, προς το συμφέρον της ασφάλειας δικαίου, η οποία προστατεύει τόσο τον ενδιαφερόμενο όσο και την εμπλεκόμενη διοίκηση. Πράγματι, τέτοιες προθεσμίες δεν είναι ικανές να καταστήσουν πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που παρέχει η έννομη τάξη της Ένωσης. Συναφώς, η τριετής παραγραφή που προβλέπει το εσωτερικό δίκαιο κρίνεται εύλογη.

Επομένως, η προθεσμία παραγραφής που αντιτάχθηκε στον F. Barth δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει στην αρχή της αποτελεσματικότητας.

Τέλος, το Δικαστήριο κρίνει ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, η εφαρμογή προθεσμίας παραγραφής δεν στερεί απολύτως πρόσωπα όπως ο F. Barth από το δικαίωμα να επιτύχει την καταβολή επιδόματος το οποίο, κατά παράβαση των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, δεν του χορηγήθηκε. Εξάλλου, η εφαρμογή της προθεσμίας αυτής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά έμμεση δυσμενή διάκριση εις βάρος εργαζομένου και περιορισμό στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο αναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582